

nych, urządzeń pomocniczych, instalacji elektrycznych itp. łącznie z dokumentacją remontową, określoną w instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30, stanowiącej załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 179 z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów.

§ 2. 1. Koszt dokumentacji kapitalnego remontu powinien mieścić się w ogólnej sumie nakładów potrzebnych według kosztorysu na doprowadzenie obiektu do zdolności użytkowej i nie może przekraczać 4⁰/₀ sumy kosztorysowej.

2. Wysokość kosztów dokumentacji kapitalnego remontu zatwierdza każdorazowo władza zwierzchnia użytkownika obiektu remontowanego.

3. W uzasadnionych przypadkach procent określony w ust. 1 może być podwyższony za zgodą właściwego ministra na wniosek jednostki nadrzędnej użytkownika obiektu.

§ 3. W celu przyspieszenia wykonania kapitalnych remontów zezwala się na zlecenie wykonania dokumentacji kapitalnych remontów własnym pracownikom oraz pracownikom innej jednostki gospodarki społecznej, jeżeli dokumentacja nie może być wykonana w zakresie własnym przedsiębiorstwa i po stwierdzeniu odmowy przyjęcia zamówienia przez właściwe biuro projektów.

§ 4. 1. Koszt dokumentacji kapitalnych remontów dla obiektów typowych, stosowanych w jednym zakładzie, dotyczy wyłącznie dokumentacji jednego obiektu typowego.

2. Dokumentację kapitalnych remontów obiektów typowych należy udostępnić innym jednostkom gospodarki społecznej.

3. Sposób tego udostępnienia ustali władza naczelna użytkownika obiektu remontowanego, dla którego opracowano dokumentację.

4. Udostępnienie dokumentacji jest nieodpłatne. Otrzymujący dokumentację obowiązany jest do zwrotu rzeczywistych kosztów udostępnienia.

§ 5. Dokumentacja kapitalnych remontów na rok 1952, wykonywana w 1951 r., może być finansowana ze środków obrotowych przedsiębiorstwa z tym, że wydatki te zostaną zrefundowane z pierwszych wpływów z odpisów amortyzacyjnych 1952 r. lub z nie wykorzystanych środków na kapitalne remonty 1951 roku.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

Minister Finansów: w z. J. Kole

1471

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 listopada 1951 r.

w sprawie rejestracji znaków towarowych dla towarów przeznaczonych na eksport.

Na podstawie § 3 pkt 4 lit. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, co następuje:

§ 1. 1. Znaki towarowe, w które zaopatrywane są towary przeznaczone na eksport, powinny być zarejestrowane w Polsce oraz w tych krajach, do których są eksportowane. Zgłoszenia tych znaków towarowych do rejestracji są obowiązane dokonać na swoją rzecz właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, zwane dalej „przedsiębiorstwami”.

2. Minister Handlu Zagranicznego może zwolnić przedsiębiorstwo od obowiązku zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji, jeżeli zarejestrowanie tego znaku za granicą byłoby niecelowe.

§ 2. Dokonywanie czynności, związanych ze zgłaszaniem do rejestracji i utrzymaniem w mocy ochrony zarejestrowanych znaków towarowych, o których mowa w § 1, przedsiębiorstwa są obowiązane zlecać Kolegium Rzeczników Patentowych.

§ 3. 1. Znaki towarowe dla towarów przeznaczonych na eksport, zarejestrowane za granicą przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia na rzecz jednostek gospodarki społecznej innych, aniżeli przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, pozostają własnością tych jednostek.

2. Jednostki gospodarki społecznej, o których mowa w ust. 1, są obowiązane udzielać właściwemu przedsiębiorstwu na jego żądanie szczegółowych informacji dotyczących ochrony znaku towarowego w po-

szczególnych krajach oraz zgłosić ten znak do rejestracji na swój koszt również w innych krajach, wskazanych przez to przedsiębiorstwo w uzgodnieniu z Ministerstwem Handlu Zagranicznego.

§ 4. 1. Jeżeli interesy eksportu wymagają zgłoszenia do rejestracji za granicą znaku towarowego, który przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia został zgłoszony do rejestracji lub zarejestrowany tylko w Polsce na rzecz jednostki gospodarki społecznej innej aniżeli przedsiębiorstwo handlu zagranicznego, jednostka ta jest obowiązana na żądanie właściwego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego zrzec się praw ze zgłoszenia lub z rejestracji tego znaku. Koszty dokonania tych formalności ponoszą przedsiębiorstwa, które żądają zrzeczenia się praw.

2. Jednostka gospodarki społecznej, która zrzekła się praw wymienionych w ust. 1, jest obowiązana zgłosić jednocześnie do rejestracji w Polsce inny znak towarowy dla towarów przeznaczonych na użytek wewnętrzny. Przepis § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 5. 1. Przepis § 4 ust. 2 nie ma zastosowania, jeśli przedsiębiorstwo handlu zagranicznego na polecenie Ministra Handlu Zagranicznego, działającego w porozumieniu z właściwym ministrem, wyrazi zgodę na umieszczenie przez jednostkę gospodarki społecznej, która zrzekła się praw, o których mowa w § 4 ust. 1, znaku towarowego — zgłoszonego lub zarejestrowanego przez to przedsiębiorstwo na swoją rzecz — również na towarach przeznaczonych do użytku wewnętrznego.

2. Towar przeznaczony do użytku wewnętrznego a oznaczony w powyższy sposób powinien nosić takie

oznaczenia, które umożliwiłyby ustalenie zakładu produkcyjnego.

§ 6. Jednostki gospodarki uspołecznionej produkujące towary przeznaczone na eksport są obowiązane oznaczać te towary jedynie znakami wskazanymi im przez właściwe przedsiębiorstwo.

§ 7. Wszelkie spory, wynikłe ze stosowania niniejszego zarządzenia, między przedsiębiorstwami handlu zagranicznego a jednostkami gospodarki uspołecznionej, rozstrzyga Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 8. Kontrolę wykonania obowiązków wynikają-

cych z niniejszego zarządzenia sprawuje Minister Handlu Zagranicznego.

§ 9. Traci moc zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 29 listopada 1949 r. w sprawie zastrzeżenia praw pierwszeństwa oraz rejestracji znaków towarowych za granicą przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1199).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

1472

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 grudnia 1951 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 30 października 1950 r. w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny oraz zaostreżeniu kar za niektóre przestępstwa dewizowe (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 460) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 października 1950 r. w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny (Monitor Polski Nr A-116, poz. 1449) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 3 przepis pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) złoto i platyna we wszelkiej postaci z wyjątkiem wyrobów użytkowych, za które uważa się:

a) przedmioty zazwyczaj ze złota lub platyny wytwarzane (obrączki, pierścionki, broszki, bransoletki, łańcuszki i inna biżuteria; medaliki, krzyżki i inne przedmioty kultu religijnego; medale, orderki, wyroby artystyczne itp.),

b) protezy i inne wyroby dentystyczne oraz półfabrykaty używane w praktyce dentystycznej, — choćby wyroby te lub ich części były wskutek uszkodzenia niezdatne do użytku.“;

2) w § 8 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) Pieniądże zagraniczne oraz monety złote podlegają złożeniu i przyjęciu do depozytu nieregularnego. Nie dotyczy do pojedynczych monet i zbiorów monet mających charakter numizmatów, ani też pojedynczych banknotów i monet złotych mających według wiarygodnego oświadczenia depozenta charakter pamiątkowy, które podlegają przyjęciu do depozytu regularnego“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1951 r. z tym, że § 1 pkt 2 obowiązuje od dnia 30 października 1950 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

1473

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU SKUPU I KONTRAKTACJI

z dnia 21 listopada 1951 r.

w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypy).

Na podstawie § 17 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o planowym skupie zbóż (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 299) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 14 lipca 1952 r. na terenie powiatów:

- 1) koneckiego w województwie kieleckim,
- 2) rybnickiego w województwie katowickim,
- 3) leszczyńskiego w województwie poznańskim,
- 4) myśliborskiego w województwie szczecińskim,
- 5) szczecińskiego i m. Szczecina w województwie szczecińskim

obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarki), ustalony zarządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 19 września 1951 r. w sprawie wysokości opłat za przemiał gospodarczy oraz w sprawie wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-89, poz. 1228 i Nr A-96, poz. 1341) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zboża na rzecz Państwa (odsypy),

ustalony rozporządzeniem Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 29 grudnia 1949 r. w sprawie odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 2, poz. 8 i Nr 28, poz. 263).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

- 1) co do powiatu koneckiego w województwie kieleckim — od dnia 29 października 1951 r.,
- 2) co do powiatu rybnickiego w województwie katowickim — od dnia 3 listopada 1951 r.,
- 3) co do powiatu leszczyńskiego w województwie poznańskim — od dnia 13 listopada 1951 r.,
- 4) co do powiatu myśliborskiego w województwie szczecińskim — od dnia 19 listopada 1951 r.,
- 5) co do powiatu szczecińskiego i m. Szczecina w województwie szczecińskim — od dnia 20 listopada 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. S. Milecki
Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji:
w z. S. Lindberg